

Avgörande

1. Överklagandet ogillas.
2. Luigi Marcuccio ska bära sina rättegångskostnader.

(¹) EUT C 355, 17.11.2012.

Domstolens beslut (tionde avdelningen) av den 14 mars 2013 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Tivoli — Italien) — Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini mot Comune di Zagarolo

(Mål C-555/12) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Genomförande av unionsrätten — Föreligger inte — Uppenbart att domstolen saknar behörighet)

(2013/C 129/11)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Tivoli.

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini

Svarande: Comune di Zagarolo

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Tribunale di Tivoli — Tolkning av artikel 47.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna jämförd med artikel 6 FEU och artikel 52.3 i stadgan om de grundläggande rättigheterna — Nationella bestämmelser vari det föreskrivs en behörighetsfördelning mellan tvistemålsdomstolar och förvaltningsdomstolar som grundas på skillnaden mellan subjektiva rättigheter och berättigade intressen — Entydig skillnad mellan begreppen saknas

Avgörande

Det är uppenbart att Europeiska unionens domstol saknar behörighet att besvara de frågor som ställts av Tribunale di Tivoli (Italien).

(¹) EUT C 32, 02.02.2013.

Överklagande ingett den 21 februari 2013 av Electrabel SA av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 12 december 2012 i mål T-332/09, Electrabel mot kommissionen

(Mål C-84/13 P)

(2013/C 129/12)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Electrabel SA (ombud: M. Pittie och P. Honoré, avocats)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- fastställa att överklagandet kan tas upp till sakprövning och bifalla överklagandet,
- ogiltigförklara det angripna beslutet i den del Electrabel förpliktas att betala böter med ett belopp på 20 miljoner euro,
- och därför
 - antingen återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning,
 - eller pröva talan slutligt genom att dels bifalla de yrkanden som klaganden åberopade i första instans, dels ogiltigförklara det angripna beslutet i den del Electrabel förpliktas att betala böter med ett belopp på 20 miljoner euro, alternativt reducera böterna kraftigt, samt
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden åberopar tre grunder till stöd för överklagandet av en dom genom vilken tribunalen fastställde kommissionens beslut av den 10 juni 2009 att ålägga Electrabel böter med ett belopp på 20 miljoner euro för överträdelse av artikel 7 i förordning (EEG) nr 4064/89 (¹) om kontroll av företagskoncentrationer.

Klaganden kritiserar i första hand tribunalen för att ha åsidosatt bestämmelserna i artikel 14.3 i ovannämnda förordning i den mån den betraktade överträdelsens påstådda "varaktighet" såsom en avgörande omständighet vid fastställandet av bötesbeloppet, trots att det i denna artikel föreskrivs att bötesbeloppet ska fastställas enbart med hänsyn till överträdelsens "art" och till hur "allvarlig" den är.

För det andra kritiserar klaganden tribunalen för att ha brutit mot förbudet mot retroaktiv lagstiftning med hänsyn till att den tillämpade bestämmelserna i förordning (EG) nr 139/2004 (²) på en företagskoncentration som genomförts innan nämnda förordning trädde i kraft och som således omfattades av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 4064/89.

Slutligen anser klaganden att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning samt lämnat en motsägelsefull motivering i den mån den kvalificerade den överträdelse som Electrabel gjort sig skyldigt till som pågående, trots att överträdelsen begicks vid en enda tidpunkt.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1).

(²) Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EUT L 24, s. 1).

Överklagande ingett den 26 februari 2013 av Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl m.fl. av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 12 december 2012 i mål T-260/00, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca — Burano Soc. coop. rl m.fl. mot Europeiska kommissionen

(Mål C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl m.fl. (ombud: advokaterna A. Vianello, A. Bortoluzzi och A. Veronese)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Republiken Italien, Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. RL m.fl.

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

— upphäva och/eller ändra den överklagade domen samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan har klagandena gjort gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av de principer som domstolen uttalat i domen i målet "Comitato Venezia vuole vivere", dels när det gäller motiveringskyldigheten avseende kommissionsbeslut rörande statligt stöd, dels när det gäller bevisbördan avseende de villkor som anges i artikel 107.1 FEUF.

I den överklagade domen följde inte tribunalen domstolens dom i målet "Comitato Venezia vuole vivere" av den 9 juni 2011, i vilken domstolen fastställde att kommissionens beslut "i sig [ska] innehålla alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna". Trots att beslutet i förevarande fall inte innehöll alla uppgifter som var nödvändiga

för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna, konstaterade inte tribunalen något fel i kommissionens beslut. Detta utgör felaktig rättstillämpning.

Enligt de principer som domstolen uttalat i domen i målet "Comitato Venezia vuole vivere" är det medlemsstaten — och således inte den enskilde mottagaren — som vid återkrav ska visa att villkoren i artikel 107.1 FEUF är uppfyllda. I förevarande fall har kommissionen emellertid i det omtvistade beslutet underlåtit att klargöra det sätt på vilket denna bedömning gjorts. I avsaknad av bevisning, vid återkravet, för att de beviljade förmånerna utgör statligt stöd för mottagarna, har Republiken Italien — genom lag nr 228 av den 24 december 2012 (artikel 1.351 och följande) — beslutat att kasta om bevisbördan, i strid med vad som fastställts i gemenskapens rättspraxis. Enligt den italienska lagstiftaren åligger det inte staten, utan de enskilda företagen som mottagit stöd i form av lättnader, att visa att lättnaderna i fråga inte snedvrider konkurrensen eller påverkar handeln mellan medlemsstaterna. I annat fall presumeras att lättnaderna snedvrider konkurrensen och påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Allt detta står uppenbart i strid med de principer som domstolen uttalat i domen i målet "Comitato Venezia vuole vivere".

Överklagande ingett den 26 februari 2013 av Alfier Costruzioni Srl m.fl. av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 12 december 2012 i mål T-261/00, Sacaim SpA m.fl. mot Europeiska kommissionen

(Mål C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Alfier Costruzioni Srl m.fl. (ombud: A.Vianello, A. Bortoluzzi och A. Veronese, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Republiken Italien, Sacaim SpA m.fl.

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

— upphäva eller ändra det överklagade beslutet samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande gör klaganden gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den tillämpat principerna från domen i målet "Comitato Venezia vuole vivere", dels vad avser kommissionens motiveringskyldighet avseende beslut om statligt stöd, dels vad gäller bevisbördans fördelning vad gäller artikel 107.1 FEUF.